

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Robert Fulton

Citation: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i Hauch, Carsten: *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 31. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500968459728/facsimile.pdf> (tilgået 01. maj 2024)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

thi dette havde, som hun bemærkede, Franklin allerede flere Gange gjort. Men neppe havde hun udført det, før hun vendte sit Ansigt og sine funklende Øine mod Franklin og udraabte: »Det bevæger sig.«

Ved disse Ord fæstede Alle deres Blik paa hende, og fra Manges Læber hørtes der et Udraab af Overraskelse; ja, da hun saa lidt lignede de Børn, som man ellers var vant til at see, saa forekom det Flere, ligesom der var skeet et Vidunder, og ligesom en Engel fra Himlen var nedstegen for at bringe Trøst og Redning netop i det Øieblik, da alt jordisk Haab syntes forsvundet.

Ogsaa Franklin studsede et Øieblik, da han saae hende; imidlertid fattede han sig snart og lagde nu selv sin Haand paa Drengens Bryst. »Hun har Ret,« raabte han, »hans Hjerte slaaer! Gud være lovet, vi kan ikke tvivle paa, at Livet nu vender tilbage.«

»Da bliver det vel bedst, at vi aarclade ham,« sagde Lægen.

»Jeg troer neppe, at det behøves,« svarede Franklin; »nei hold nu op, Bridle! han aander allerede; det er aabenbart, at Brystet hæver og sænker sig. Med Himlens Hjelp er Faren overstaet.«

Lidt efter lidt vendte nu Rødmen tilbage paa Robert Fultons Kinder, han aabnede sine Øine og rejste sig pludselig halvt op, medens han med Forundring saae sig om. Men den lille Pige, der syntes forskrækket over sin egen Dristighed, vendte sig om og ilede tilbage til Døren igjen, hvor Negerdrengen endnu stod, og hvor hun skjulte sig bag ved Mængden.

Der fandtes Ingen i den hele Forsamling, der paa en stærkere Maade lagde sin Glæde for Dagen end

David Baxter; thi ligesom overvældet af hvad han havde oplevet, sank han paa Knæ ved Drengens Leie og bedækkede hans Haand med Kys og Taa-
rer, og det var kun med stor Møie, at Franklin kunde hindre ham fra ogsaa at kysse hans Hænder; for, sagde David Baxter, han var den, som næst Gud i Himlen, alene havde frelst den stakkels Dreng, der ellers aldrig vilde have seet Dagens Lys mere.

En stærk Modsætning til David Baxter dannede van Gehlmuyden, der, uagtet ogsaa han var bleven bleg i Ansigtet, da han saae sin lille Slægtning som et Ligg, udstrakt paa Baaren, dog ikke, saalænge det foregaaende Optrin varede, havde talt et eneste Ord, eller rørt et eneste Lem. Først da Franklin, efterat Drengen alt sad opreist paa sit Leie, kom hen og lagde sin Haand paa hans Skulder med de Ord, at der nu ikke meer var Noget at frygte for, drog han et dybt Suk og fremstammede et Par Ord, der skulde være et Slags Taksigelse. »Men det skal dog være mig en Advarsel,« mumlede han kort efter, »og hvis jeg faaer noget at sige over Drengen, skal han aldrig meer sætte sin Fod i en Baad alle sine Levedage.«

Efter Franklins Anmodning skiltes nu Forsamlingen ad, hvorimod han lovede at blive nogle Timer længere den næste Morgen, end han fra først af havde bestemt, deels fordi han endnu engang ønskede at samles med denne Bys Indvaanere, der havde viist ham saamegen Velvilie, deels ogsaa for at see, hvorledes det fremdeles gik med den lille Robert Fulton.

Det blev aftalt, at denne skulde tilbringe Natten i John Bridles Huus, hvor David Baxter, som man